

Rada pre vysielanie a retransmisie Dobrovičova č. 8, Box 155, 810 06 Bratislava 7	
10-08-2012	
Podacie číslo:	Číslo spisu:
Prílohy:	Vybavuje:

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 13.8.2012
a vykonateľnosť dňa 13.9.2012
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 22.08.2012

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová č. 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej *Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava, v zastúpení advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisie**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne z 21. júna 2011 č. RP/55/2011, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/55/2011 z 21. júna 2011 **potvrdzuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok v sume 66 € do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vedený v štátnej pokladnici, Bratislava.

Odôvodnenie

Rozhodnutím uvedeným vo výroku tohto rozsudku odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon. č. 308/2000 Z. z.“) v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 3.320 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 14.2.2011 o 18:08 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek *Ibalgin Fast*, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 5511, KS 6548.

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom/popisom uvedeného reklamného šotu na liek *Ibalgin Fast* s konštatovaním, že navrhovateľ odvysielaním reklamného šotu na uvedený liek nezohľadnil, aby text obsahoval zákonom požadovanú výzvu. Podľa Rady text bol zobrazený malými písmenami, bol zobrazený len v dolnej časti obrazovky a jeho celkové trvanie zobrazenia nepresiahlo 3 sekundy. Vzhľadom na uvedené Rada spracovanú výzvu nepovažovala za zrozumiteľnú a jednoznačnú.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľ bol od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. už v minulosti sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 33 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. (teraz § 33 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.) a bola mu uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona. Rada pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. podľa dôvodov rozhodnutia vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, trvanie správneho deliktu, predmetný rozsah

a dosah vysielania, mieru zavinenia, následky a spôsob porušenia povinnosti. Taktiež argumentovala objektívnou zodpovednosťou navrhovateľa za správny delikt.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v súlade s § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v zákonnej lehote opravný prostriedok domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie. Namietal, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia, keď vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné. Podľa navrhovateľa výrok rozhodnutia neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila, v čom presne došlo k údajnému porušeniu zákona zo strany vysielateľa. Poukázal na absenciu legálnej definície kľúčových pojmov *jednoznačnosť a zrozumiteľnosť* v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., z ktorého dôvodu je potrebné ich interpretovať gramatickým a logickým výkladom, čo však Rada vo svojom rozhodnutí priamo neurobila, čím postupovala pri aplikácii zákona o vysielaní nad rámec daný zákonom. Navrhovateľ považoval za neúnosné a v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“ alebo „zákon č. 71/1967 Zb.“), ak dochádza pri činnosti správneho orgánu k extenzívnemu nepriamemu výkladu ustanovení zákona, bez opory v zákonných alebo podzákonných normách, bez vysporiadania sa s pojmami, ku ktorým absentujú legálne definície. Ďalej uviedol, že vo výklade Rady absentuje akákoľvek systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby sa nedostal do rozporu so zákonom (skôr však do rozporu s výkladom Rady) s poukazom na to, že prevenčnú funkciu je pritom potrebné považovať v tejto otázke za podstatnú. Podľa názoru navrhovateľa je systematika odôvodnenia rozhodnutia nahradená vágnymi tvrdeniami o „*bežnej (priemernej) rýchlosti čítania*“, čo sa najmarkantnejšie prejavuje pri porovnaní rozhodnutí Rady v dvoch takmer identických konaniach, kde sa rovnako argumentuje bez ohľadu na dĺžku zobrazenia informácie (napádané rozhodnutie a rozhodnutie RP/64/2011, pričom v neskoršom je informácia zobrazená spolu 7 sekúnd a v napádanom rozhodnutí 3 sekundy). Z odôvodnenia Rady nie je zrejmé, aké kritériá používa pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie (je zrejmé, že dĺžka zobrazenia informácie, by mohla pravdepodobne byť rozhodujúca pre posúdenie dostatočnosti zobrazenia). Poukázal na postup Rady v konaniach 136-PLO/O-1248/2011 (RZK/48/2011) a 253-PLO/O-2096/2011

(RZK/64/2011), v ktorých Rada rozhodla o zastavení konania, pričom skutkový priebeh bol takmer totožný s napádaným rozhodnutím. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutia o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. neboli odôvodnené, nie je zrejmé, z akého dôvodu Rada v určitých prípadoch zastaví konanie a v určitých prípadoch udelí pokutu. Takýmto konaním Rada podľa navrhovateľa popiera jeden zo základných princípov právneho štátu, a to princíp právnej istoty. Vysielateľ nevie z rozhodnutia Rady určiť, prečo v predmetnej veci rozhodla o uložení sankcie a v inej podobnej, skutkovo takmer totožnej konanie zastavila.

Navrhovateľ poukázal i na to, že správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia tvrdí, že v čase 2 až 3 sekúnd nebolo možné prečítať informáciu v zmysle § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., avšak toto svoje tvrdenie nepodložil vykonaním dôkazu a ani iným spôsobom, a preto ho nemožno považovať za preukázané, nemožno ho preskúmať, pričom Rada poukázala na skutočnosť, že nie je možné v priebehu 2 až 3 sekúnd vnímať/prečítať zobrazenú informáciu (výzvu) až v odôvodnení rozhodnutia. Tento postup Rady predstavuje podľa navrhovateľa vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napádaného rozhodnutia, nakoľko účastník sa nemal možnosť vyjadriť k tomuto tvrdeniu Rady v priebehu správneho konania, a teda nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia (§ 33 ods. 2 správneho poriadku). Citujúc rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4So/226/2004 navrhovateľ poukázal taktiež na to, že skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, najmä ak sa ním účastníkovi ukladá konkrétna povinnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené vyslovil názor, že odvyšielaná informácia bola obsahovo jednoznačná a zrozumiteľná, dôvody uvedené Radou v rozhodnutí považoval za výklad nad rámec zákona, bez opory v zákone. V prípade úspechu uplatnil náhradu trov „odvolacieho“ konania.

Na nariadenom pojednávaní právny zástupca navrhovateľa poukázal tiež na skutočnosť, že „rozhodnutia Rady v ďalších 13 –ich prípadoch boli zrušené z dôvodu, že Rada neprihliadla na skutočnosť, že išlo o pokračujúci správny delikt“. Na otázku zo strany súdu *nevedel* „presne určiť, či voči navrhovateľovi sa vedie konanie o administratívnom trestaní v inej obdobnej veci“.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku navrhla rozhodnutie Rady potvrdiť s poukazom na príslušné právne predpisy a riadne zistený skutkový stav veci. Zotrvála na dôvodoch svojho rozhodnutia nesúhlasiac s tvrdeniami navrhovateľa uvedenými v odvolaní, majúc za to, že výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku nebola v uvedenom šote zrozumiteľná a jednoznačná. Na podporu svojho tvrdenia taktiež poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach sp. zn. 3SŽ/11/2008, 3SŽ/52/2009 a 2SŽ/3/2009), ktorými najvyšší súd potvrdil rozhodnutia odporkyne ukladajúce vysielateľom sankciu za porušenie § 33 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. (teraz § 33 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.), a v ktorých bol výrok rozhodnutia ukladajúci sankciu za porušenie predmetného ustanovenia formulovaný v rovnakom rozsahu ako v prípade preskúmaného rozhodnutia ako vecne správne. Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., ako aj že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom, a preto navrhla, aby najvyšší súd v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie zo dňa 21. júna 2011 č. RP/55/2011 ako právne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu odporkyne, obrazovo-zvukovým záznamom, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí ich zástupcov na pojednávaní súdu dňa 18. júla 2012 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Z obsahu administratívneho spisu, ako aj po oboznámení sa s obsahom obrazovo-zvukového záznamu reklamného šotu najvyšší súd zistil, že navrhovateľ odvysielal v rámci

televíznej programovej služby JOJ dňa 14.2.2011 o cca 18:08:44 hod. – 18:08:46 hod. reklamný šot na liek *Ibalgin Fast*, na záver ktorého bola odvysielaná textová informácia: „*Ibalgin Fast je liek na vnútorné použitie. Obsahuje liečivo ibuprofen-lyzínát. Čítajte pozorne písomnú informáciu pre používateľov. O použití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.*“ Uvedená textová informácia bola odvysielaná v spodnej časti obrazovky, pričom text zobrazený v troch riadkoch v časovom rozsahu cca 2 až 3 sekundy, bol menšej veľkosti a bol mierne rozmazaný, v dôsledku čoho bol slabšie čitateľný. Písmená textu výzvy boli menej výraznej farby ako všetky ostatné texty na obrazovke, zobrazené na bledom sivo-bielom pozadí, čo tiež sťažovalo ich čitateľnosť.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie - pokutu.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenáku.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisnic o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný právny predpis.

Z dikcie ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/, b/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyplývajú zákonné podmienky na vysielanie reklamy na lieky. Vysielaná reklama na lieky musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku, ako aj odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky.

Senát najvyššieho súdu po oboznámení sa s obsahom obrazovo-zvukového záznamu predmetnej reklamy mal preukázané, že reklama síce obsahovala písomnú výzvu na pozorné prečítanie informácie pre používateľa, ako aj odporúčanie poradiť sa o použití lieku s lekárom alebo lekárnikom, avšak na základe skutkových zistení, z ktorých vyplýva, že výzva danej reklamy bola zobrazená len vizuálne na spodnom okraji obrazovky, text výzvy bol menšej veľkosti, mierne rozmazaný, písmená textu boli menej výraznej farby ako ostatná časť reklamného šotu, výzva bola zobrazená v troch riadkoch v časovom rozmedzí cca 2 až 3 sekundy, taktiež zastáva názor, že vzhľadom na krátkosť času a s prihliadnutím na spôsob a kvalitu zobrazenia, nebolo umožnené ani priemernému divákovi prečítať celé poučenie výzvy predmetnej reklamy. Z uvedených dôvodov najvyšší súd v danej veci dospel k záveru, že posudzovaná reklama na predmetný liek nespĺnila podmienky stanovené zákonom č. 308/2000 Z. z. na vysielanie reklamy na lieky, keďže neobsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú písomnú výzvu ani výzvu v ústnej forme tak, ako to stanovuje § 33 ods. 4 písm. a/ citovaného zákona.

Senát najvyššieho súdu v tejto súvislosti dáva navrhovateľovi do pozornosti, že pokiaľ v danom prípade zvolil ako vysielateľ *vizuálnu formu* výzvy, bolo jeho povinnosťou zabezpečiť kritériá jednoznačnosti a zrozumiteľnosti tejto výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku, ktorú povinnosť si však nespĺnil, keďže vzhľadom na dĺžku textu, ako aj na formu zobrazenia výzvy, uvedenú výzvu nemožno považovať za jednoznačnú a zrozumiteľnú, pretože vzhľadom na spôsob a časový okamih jej zobrazenia, nebolo možné

prečítať celý text informácie určenej pre diváka, plne ho vnímať a porozumieť mu. Aby bolo možné výzvu v predmetnej reklame považovať za jednoznačnú a zrozumiteľnú, musela byť zrealizovaná v čitateľnejšej forme a samotný text by musel byť na obrazovke zobrazený dlhšie, prípadne by mala byť výzva zrealizovaná v inej forme a to zvukovej, s poukazom na to, že *reklama musí obsahovať výzvu, ktorá musí byť formulovaná jasne, stručne a pritom prezentovaná určite, aby spĺňala požiadavky ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., zároveň tak, aby divák mohol bez pochybností poznať cieľ výzvy.* Uvedené kritériá jednoznačnosti a zrozumiteľnosti a teda aj presnosti výzvy posudzovaný reklamný šot však nenaplnil.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a O.s.p.

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva navrhovateľovi (§ 249 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l O.s.p.), zákonná povinnosť uviesť v opravnom prostriedku, okrem všeobecných náležitostí podania (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 O.s.p.), aj rozsah, v ktorom rozhodnutie napáda. Nestačí len všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený.

Súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah opravného prostriedku a určovať rozsah preskúmavania zákonnosti súdom (bližšie pozri R 58/2001).

Z koncentračnej zásady obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku v ustanovení § 250h ods. 1 za bodkočiarkou, vyplýva, že rozsah napadnutia administratívneho rozhodnutia je možné rozšíriť len v lehote podľa § 250b O.s.p. a v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl.) podľa § 250m ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu žiadal zohľadniť skutočnosť, že v posudzovanej veci išlo o pokračujúci správny delikt, senát najvyššieho súdu dáva do pozornosti, že povinnosťou navrhovateľa bolo domáhať sa aplikácie inštitútu pokračujúceho správneho deliktu v rámci opravného prostriedku s tým, že súčasne bol povinný presne identifikovať všetky ďalšie skutky. Navrhovateľ v opravnom prostriedku netvrdil, že v danom prípade ide o pokračujúci správny delikt a ani na pojednávaní súdu jeho právny zástupca nevedel uviesť, či voči navrhovateľovi sa vedie konanie o administratívnom trestaní v inej obdobnej veci, pričom zástupca odporkyne uviedol, že podľa jeho vedomia vo všetkých konaniach, v ktorých rozhodnutia Rady boli zrušené a vrátené, sú ukončené a boli vydané nové rozhodnutia o uložení sankcie. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu nemohol prihliadnuť na tvrdenia prednesené právnym zástupcom navrhovateľa na pojednávaní súdu.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, ktorou namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje skutkovú vetu, ktorá by určila, v čom presne došlo k porušeniu zákona zo strany vysielateľa. Podľa názoru senátu najvyššieho súdu z výroku napadnutého rozhodnutia je zrejmé, akú zákonnú povinnosť navrhovateľ porušil a kedy a akým konaním bola porušená. Skutok formulovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia je dostatočne konkretizovaný na to, aby nemohol byť zamenený s iným a tým výrok rozhodnutia splňa požiadavku určitosti, jasnosti a stručnosti.

Pokiaľ právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu poukázal na to, že najvyšší súd v obdobných veciach rozhodol tak, že preskúmané rozhodnutia Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti, neurčitosti a nejasnosti výroku napádaného rozhodnutia, keď Rada vo výroku rozhodnutia náležitým spôsobom neuviedla skutkovú vetu, čím vysielateľ porušil zákonom stanovenú povinnosť a súčasne poukázal na to, že rozhodnutia Rady v ďalších 13 prípadoch boli zrušené z dôvodu, že Rada neprihliadla na skutočnosť, že išlo o pokračujúci správny delikt, najvyšší súd považoval jeho tvrdenia za právne irelevantné pre posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia v danej veci. Neurčitosť, nejasnosť a nezrozumiteľnosť výroku administratívneho rozhodnutia

je takou vadou rozhodnutia, ktorá má za následok jeho nezákonnosť. Súd v rámci súdneho prieskumu posudzuje zákonnosť napádaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu samostatne vzhľadom na všetky konkrétne skutočnosti posudzovaného prípadu. Skúma, či výrok administratívneho rozhodnutia o uložení sankcie spĺňa náležitosti v súlade s § 47 ods. 2 správneho poriadku a na základe analógie legis, či spĺňa náležitosti v zmysle trestnoprávnej úpravy zodpovednosti za spáchanie deliktu (napr. § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Kritériá určitosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia o vyslovení viny a o uložení sankcie za spáchanie trestného ako aj administratívneho deliktu sledujú rovnaký cieľ a to, aby páchatel' nemohol byť uznaný vinným a potrestaný za zhodný skutok dvakrát. Senát najvyššieho súdu v danom prípade z dôvodov uvedených vyššie i vzhľadom na uvedené považuje výrok napadnutého rozhodnutia Rady za dostatočne určitý a zrozumiteľný tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom. V danej veci nebolo možné prihliadať na právne závery vyslovené najvyšším súdom v rozsudkoch, ktorými boli zrušené rozhodnutia rady v obdobných prípadoch, pretože dôvodom pre zrušenie rozhodnutí Rady boli splnené podmienky pre posudzovanie administratívnej zodpovednosti vysielateľa za pokračujúci správny delikt, pričom v danom prípade zo skutkových zistení vyplýva, že nejde o pokračujúci delikt.

Najvyšší súd taktiež nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa ohľadom nepreukázania skutkového stavu veci a nemožnosti vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Z administratívneho spisu odporkyne vyplýva, že obsahuje obrazovo-zvukový záznam a aj jeho popis/prepis, s ktorými dôkazmi sa mohol navrhovateľ v správnom konaní oboznámiť, keďže správnym orgánom bol náležite vyzvaný a poučený aj o práve vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, avšak svoje práva v správnom konaní nevyužil.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nezistil zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia odporkyne z dôvodov namietaných navrhovateľom, že výrok rozhodnutia neobsahuje skutkovú vetu. Poukazuje na to, že tak ako je už uvedené vyššie, výrok napadnutého rozhodnutia odporkyne obsahuje akú zákonnú povinnosť navrhovateľ porušil a kedy a akým konaním navrhovateľa bola povinnosť porušená, t.j. opis skutku aj s presným časovým

vymedzením, kedy sa posudzovaný skutok stal. Najvyšší súd dospel k záveru, že výrok preskúmaného rozhodnutia obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, vrátane skutkovej vety a preto sa s argumentáciou navrhovateľa nestotožnil.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikácii relevantných zákonných ustanovení, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože v konaní nemal úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že *poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.* Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. júla 2012

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

JUDr. Zdenka Rejsenaurová, v. r.
predsedníčka senátu